

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16. marca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. (dalej zwana również (...)) wystąpiła przeciwko R. S. o zapłatę kwoty 519,83 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę monitoringu, na podstawie której strona pozwana zobowiązała się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia. Wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się należność główna z tytułu wynagrodzenia za świadczone usługi w kwocie 492,00 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 27,83 zł (pozew, k. 2–3v.).

W dniu 28. marca 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 2160/17, k. 21). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 25. maja 2017 r. (k. 27).

W dniu 1. czerwca 2017 r. pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowisko strona pozwana podniosła zarzut przedwczesności powództwa, wskazując, że nie otrzymała faktur VAT objętych żądaniem pozwu (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 28-33).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19. kwietnia 2006 roku w P. doszło do zawarcia umowy nr (...) pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (S.), a R. S., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) z siedzibą w miejscowości C. (Abonent). Na mocy zawartej umowy spółka (...) zobowiązała się do monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowania interwencji w obiekcie Abonenta. Z kolei Abonent zobowiązał się do uiszczenia spółce (...) wynagrodzenia w formie miesięcznego abonamentu za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji w kwocie 80,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT, płatne zgodnie z otrzymaną fakturą. Wynagrodzenie miało być płatne gotówką lub przelewem (okoliczności bezsporne; umowa nr (...), k. 12-12v.).

W dniu 14. kwietnia 2008 roku Uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. postanowiono o podziale (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zgodnie z planem podziału, poprzez wydzielenie majątku spółki (...), w postaci przedsiębiorstwa stanowiącego oddział samobilansujący się, zajmujący się realizowaniem usług monitoringu wraz z interwencją załóg patrolowych i przeniesienie tego Oddziału na rzecz spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Następnie na podstawie uchwały z dnia 19. czerwca 2009 roku, podjętej przez Zgromadzenie Wspólników, spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. została przekształcona w spółkę (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w W. (okoliczności bezsporne; odpis aktualny z rejestru KRS, k. 8-8v., wypis z aktu notarialnego, k. 9-11).

Aneks z dnia 30. października 2009 roku, który wszedł w życie z dniem 1. listopada 2009 roku, strony zmieniły wysokość ustalonego miesięcznego wynagrodzenia na kwotę 50,00 zł netto wraz z podatkiem VAT, płatnego zgodnie z otrzymaną fakturą (okoliczności bezsporne, aneks, k. 13).

Na podstawie zawartej umowy spółka (...) wystawiła na rachunek R. S. następujące faktury VAT z tytułu wynagrodzenia za świadczone usługi:

- nr (...) z dnia 1. grudnia 2015 roku na kwotę 246,20 zł brutto, z terminem płatności do dnia 17. grudnia 2015 r.,
- nr (...) z dnia 1. kwietnia 2016 roku na kwotę 246,20 zł brutto, z terminem płatności do dnia 15. kwietnia 2016 r.

(okoliczności bezsporne; faktury VAT, k. 14-17).

Pozostałe, wystawione przez spółkę (...) faktury VAT z tytułu świadczonych usług monitoringu, które Abonent otrzymał, zostały opłacone przez Abonenta (potwierdzenia dokonania przelewu, k. 36-39, wydruk z systemu rejestrującego płatności Klienta, k. 54-56, zeznania świadka A. S., k. 85-87).

W dniu 7. lipca 2016 r. spółka (...) przekazała R. S. numery faktur VAT, które nie zostały przez niego opłacone. Na przesłanej liście były m. in. faktury VAT nr: (...) i (...) (wiadomość e-mail z dnia 7. lipca 2016 r., k. 59).

W dniu 2. sierpnia 2016 r. spółka (...) poinformowała R. S. o wysłaniu do niego w dniu 20. lipca 2016 r. duplikatu faktur VAT nr: (...) i (...) (wiadomość e-mail z dnia 2. sierpnia 2016 r., k. 58).

Pismem z dnia 16. sierpnia 2016 roku spółka (...) wezwała R. S. do zapłaty kwoty 492,00 zł wraz z odsetkami w wysokości 17,35 zł, tytułem nieuregulowanych faktur VAT, w terminie 7 dni od otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty, k. 18).

Kopie faktur VAT nr: (...) i (...) zostały doręczone R. S. w dniu 25. maja 2017 roku wraz z odpisem pozwu (zwrotne potwierdzenie odbioru odpisu pozwu, k. 27).

R. S., do dnia 25. maja 2017 roku, nie otrzymał oryginału ani duplikatu powyższych faktur VAT. Brak doręczenia faktur VAT nr: (...) i (...) został zgłoszony spółce (...). Osoba odbierająca telefon na infolinii spółki (...) poinformowała, że takie sytuacje często się zdarzają, ze względu na problemy operator obsługującego korespondencję spółki (zwrotne potwierdzenie odbioru odpisu pozwu, k. 27, zeznania świadka A. S., k. 85-87).

R. S. dokonywał zapłaty za świadczone przez S. (...) usługi, po otrzymaniu faktury VAT za dany okres, gdyż wcześniejsza zapłata bez tego dokumentu uniemożliwiała odliczenie podatku VAT (zeznania świadka A. S., k. 85-87).

Stan faktyczny opisany powyżej był w przeważającej części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły również zeznania świadka A. S., które zasługują na przymiot wiarygodności, gdyż były spójne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności, a ponadto znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartej z pozwanym umowy monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego i podejmowania interwencji.

W ocenie Sądu powyższą umowę uznać należy za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się

wynagrodzenie. Zawarte przez strony umowy mają charakter konsensualny, dwustronnie zobowiązujący, odpłatny i wzajemny, gdyż wynagrodzenie należne zleceniobiorcy stanowi ekwiwalent świadczonych przez niego usług.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia powyższej umowy, jak również okoliczność jej wykonania przez powoda. Strona pozwana nie kwestionowała również obowiązków z niej wynikających w postaci zapłaty umówionego miesięcznego wynagrodzenia, wobec czego zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia. Strona pozwana podniosła natomiast, iż żądanie pozwu jest przedwczesne, gdyż nie otrzymała ona faktur VAT objętych żądaniem pozwu, a które stanowiły podstawę do zapłaty wynagrodzenia.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umów oraz podstawy do wystawienia na rachunek pozwanego faktur VAT, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeśli chodzi o okoliczność wykonania umowy oraz wysokość wynagrodzenia przysługującego powodowi z tego tytułu, to w ocenie Sądu, powód sprostował powyższemu obowiązkowi. Jak wskazano powyżej, pomiędzy stronami poza sporem pozostawała okoliczność zawarcia umowy i jej wykonywania przez powoda w okresie objętym żądaniem pozwu. Sporem nie była również objęta wysokość należnego wynagrodzenia z tytułu świadczonych przez powoda usług monitoringu i podejmowania interwencji, wobec czego zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia.

Nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia strony pozwanej o niezasadności dochodzonego roszczenia, wobec nie doręczenia jej faktur VAT objętych żądaniem pozwu. Wymaga podkreślenia, iż faktury VAT przedstawione przez powoda mają jedynie charakter pomocniczy, albowiem należy traktować je tylko jako potwierdzenie ustaleń dokonanych pomiędzy stronami oraz, iż doszło do wykonania zawartej przez strony umowy. Faktura VAT jako dokument prywatny nie korzysta bowiem z domniemań zawartych w art. 244 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi jedynie dowód na to, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Moc dowodowa takiego dokumentu zależy więc od wszechstronnego rozważenia i swobodnej oceny dowodów. Biorąc pod uwagę konstatacje Sądu, iż faktura VAT stanowi wyłącznie potwierdzenie ustaleń dokonanych pomiędzy stronami, należało uznać ją za wiarygodną w zakresie ustalenia wynagrodzenia. Każda z przedstawionych faktur za usługi monitoringu została wystawiona zgodnie z dokonanymi w umowie ustaleniami, gdzie określono wynagrodzenie płatne w formie abonamentu za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji w każdym obiekcie pozwanego, w kwocie 50,00 zł wraz z podatkiem miesięcznie. Również z przedstawionych przez pozwanego potwierdzeń przelewów wynika, że strona pozwana dokonywała na rzecz powoda płatności, co miesiąc, w tej samej wysokości. Pozwany zatem znał wysokość wynagrodzenia należnego powodowi z tytułu świadczonych usług. W celu ustalenia tej wysokości nie była zatem konieczna faktura VAT. W związku z powyższym sama okoliczność nie doręczenia faktury VAT nie powoduje, że dochodzone roszczenie jest bezzasadne. W związku z powyższym uznać należy, że po stronie pozwanej powstał obowiązek zapłaty wynagrodzenia za świadczone przez powoda usługi w wysokości 492,00 zł.

W ocenie Sądu natomiast brak doręczenia pozwanemu wystawionych faktur VAT ma wpływ na wymagalność dochodzonego roszczenia. Zgodnie z §6 umowy, zmienionym aneksem z dnia 30. października 2009 roku, pozwany zobowiązał się do uiszczenia wynagrodzenia w kwocie 50,00 zł netto wraz z podatkiem VAT miesięcznie, które było płatne zgodnie z otrzymaną fakturą. Należy wskazać, że wymagalność roszczeń może zależeć od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, czyli powoda. Reguła ta dotyczy tzw. zobowiązań bezterminowych, a więc takich, w których termin spełnienia świadczenia nie został określony w treści samej czynności prawnej. Wymagalność tych roszczeń należy zatem określać przy uwzględnieniu art. 455 k.c. Zgodnie z treścią powyższego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W niniejszej sprawie strony ustaliły w umowie termin płatności wynagrodzenia: „zgodnie z otrzymaną fakturą”, jednakże jest to termin niedookreślony, gdyż to od czynności podjętej przez powoda zależało kiedy nastąpi termin

wymagalności należności z faktur VAT. W niniejszym zatem przypadku dopiero po otrzymaniu przez pozwanego faktur VAT, zgodnie z art. 481 k.c., może żądać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W niniejszej sprawie powód, mimo zakwestionowania tej okoliczności przez pozwanego i spoczywającym na nim obowiązku wynikającym z art. 6 k.c., nie wykazał, że strona pozwana otrzymała powyższe faktury VAT. Z zeznań świadka A. S. wynika, że powód został poinformowany o niedoręczeniu tych dokumentów, jednakże zawiadomienie to pozostało bezskuteczne. Tym samym uznać należy, że pozwany nie otrzymał wystawionych przez powoda faktur VAT, a zatem dochodzone roszczenie nie stało się wymagalne w datach wskazanych przez powoda w pozwie. Wobec czego Sąd uznał, że za datę doręczenia pozwanemu faktur VAT, uznać należy dzień skutecznego doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu wraz z odpisem nakazu zapłaty, tj. 25. maja 2017 roku, gdyż dopiero tego dnia pozwany miał realną możliwość zapoznania się z ich treścią.

Wobec powyższego dochodzone przez powoda roszczenie w zakresie skapitalizowanych odsetek naliczonych z tytułu opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia należało oddalić jako niezasadne.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 492,00 zł, tytułem należnego powodowi wynagrodzenia na podstawie umowy nr (...).

Sąd oddalił ponadto powództwo w nieznacznej części w zakresie żądania odsetkowego pozwu. W niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty należności głównej od dnia wniesienia pozwu. Wobec jednak doręczenia pozwanemu wystawionych przez powoda faktur VAT wraz z odpisem pozwu w dniu 25. maja 2017 roku, roszczenie powoda stało się wymagalne dopiero w dniu 26. maja 2017 roku. W związku z tym, Sąd na podstawie art. 481 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 26. maja 2017 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie żądanie powoda o zasądzenie odsetek ustawowych od należności głównej należało oddalić.

Podstawa zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wynika z art. 4 w zw. z art. 4a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Podkreślić należy, iż mimo, że umowa o świadczenie usług została zawarta przez strony przed nowelizacją ww. ustawy (tj. przed dniem 1. stycznia 2016 r.), to zgodnie z treścią przepisów intertemporalnych (art. 56 ustawy z dnia 9. października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830), przepisy tej ustawy, w zakresie żądania odsetkowego pozwu, znajdują zastosowanie w brzmieniu obowiązującymi obecnie. Do odsetek od czynności prawnej bowiem, za okres po dniu wejścia w życie powyższej ustawy, należy stosować przepisy aktualnie obowiązujące, czyli także art. 4a ww. ustawy, który wyłącza stosowanie przepisu art. 481 § 2 k.c.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, dlatego też na zasadzie art. 100 zd. 2 k.p.c., sąd zasądził całość kosztów od pozwanego na rzecz powoda. Na koszty procesu składała się: kwota 270,00 zł ustalona w oparciu o § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) wraz z kwotą 17,00 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz opłata od pozwu w wysokości 30,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska – Ośko

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.